

INHOUD

- *R*oodkapje 9
- H*et tinnen soldaatje 25
- *D*e drie varkentjes 37
- R*epelsteeltje 53
- *D*e wolf en de zeven geitjes 67
- *K*lein Duimpje 83
- H*et meisje met de zwavelstokjes 99
- *H*et lelijke eendje 111
- D*e nachtegaal van de keizer 127
- *A*ssepoester 141

ROODKAPJE

Er was eens een lief, klein meisje dat van alle mensen hield, maar het meest nog van haar grootmoeder. Grootmoeder hield ook erg veel van het meisje en verwende haar telkens weer.

Op een keer had ze van mooie, rode stof een kapje gemaakt en omdat dat het meisje zo leuk stond, droeg ze het bijna elke dag. Daarom noemde iedereen haar Roodkapje.

Roodkapje woonde met haar ouders aan de rand van het bos. Het huisje van grootmoeder stond een heel eind verder. Op een dag zei moeder: 'Roodkapje, kom eens even. Je moet een boodschap voor me doen. Ik heb hier een lekker stuk koek en een fles wijn. Wil jij dat naar grootmoeder brengen, ze voelt zich niet zo goed. Maar denk erom dat je op de paadjes blijft en niet het bos in gaat.

Dat is veel te gevaarlijk.'

Blij ging Roodkapje op weg, want ze vond het leuk om bij grootmoeder op bezoek te gaan. Maar de boze wolf, die tussen de bomen loerde, had alles gehoord en gezien. ‘Mmmm, die kleine meid is een lekker, mals hapje’, likkebaardde hij. ‘Ze zal nog beter smaken dan haar oude grootje, maar als ik het slim aanpak, kan ik ze allebei oppeuzelen!’ Hij sloop een tijdje achter Roodkapje aan en sprong toen ineens voor haar

op het pad. Roodkapje schrok, maar de wolf zei met zijn vriendelijkste stem: 'Kijk eens naar al die prachtige bloemen die om je heen bloeien. Die heb je vast nog niet gezien. Je loopt en loopt maar en je merkt niet eens hoe leuk het is in het bos.' Verbaasd keek Roodkapje om zich heen. Ze zag de

zon door de bomen schijnen, ze hoorde de vogeltjes fluiten en overal zag ze mooie bloemen. 'Wat zal grootmoeder blij zijn als ik haar verras met een bosje bloemen', dacht ze. 'Het is nog vroeg, ik heb nog wel wat tijd om bloempjes te plukken.' Ze liep van het paadje af en wandelde het bos in.

En ze plukte en plukte
maar. Altijd zag ze – net
even verder – nog mooiere
bloemen staan. Zo kwam ze
steeds dieper in het bos terecht.

Intussen liep de wolf
naar het huisje van
grootmoeder. Zachtjes
klopte hij op de deur.

‘Wie is daar?’ vroeg de oude
vrouw. ‘Ik ben het,
Roodkapje,

met koek en wijn', jekte de wolf met verdraaide stem. 'Duw maar op de klink, dan gaat de deur vanzelf open', antwoordde grootmoeder. De wolf duwde op de klink, de deur ging open en zonder iets te zeggen sprong de wolf binnen.

Hij rende naar het bed en at grootmoeder in één grote hap op. Toen haalde hij een nachthemd uit de kast en zette de slaapmuts van grootmoeder op. Tevreden kroop de wolf in bed en wachtte tot Roodkapje zou komen.

Roodkapje liep nog altijd rond in het bos. Pas toen ze haar handen zo vol had dat er geen bloempje meer bij kon, dacht

ze aan grootmoeder. 'Oei, straks kom ik te laat!' dacht ze. 'Ik zal me moeten haasten.' Tussen de bomen door rende ze terug naar het pad en liep

vlug door naar het huisje van grootmoeder.

'Wat raar! De deur staat al open', zei Roodkapje toen ze het huisje van grootmoeder zag. Verbaasd stapte ze naar binnen; het leek net of alles anders was in het huisje. Roodkapje werd er eigenlijk een beetje bang van, terwijl ze het altijd zo leuk vond bij grootmoeder.

